

ERIN WATT

NĚCO
SKUTEČNÉHO

 BARONET

Něco skutečného

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Erin Watt

Něco skutečného – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**NĚCO
SKUTEČNÉHO**

**NĚCO
SKUTEČNÉHO**

ERIN WATT

Copyright © 2017. WHEN IT'S REAL by Erin Watt

The moral rights of the author have been asserted

Translation © Zuzana Ľalíková 2018

ISBN tištěné verze 978-80-269-2767-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2769-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2770-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2768-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Pro Margo

Zbožňovaly jsme tě, ještě než sis koupila tuhle knihu,
a zbožňujeme tě ještě víc, poté co jsi nám ji pomohla vybrousit
do drahokamu.

Děkujeme, že jsi naší redaktorkou, naší povzbuzovatelkou,
naší přítelkyní.

1

ON

„Prosím tě, řekni mi, že jsou všechny ty dívky plnoleté.“

„Všechny ty dívky jsou plnoleté,“ zopakuju poslušně svému manažerovi Jimu Tolsonovi.

Po pravdě netuším, jestli jsou všechny plnoleté. Když jsem se včera večer vrátil ze studia, párty už byla v plném proudu. Po nikom jsem žádný průkaz nechtěl, rovnou jsem si vzal pivo a dal se do řeči s několika nedočkavýma holkama, které tvrdily, že moji muziku milujou natolik, že si ji zpívají i ze spaní. Připadalo mi to jako pozvánka, neměl jsem ale zájem. Kámoš Luke mě jich zbavil a pak jsem se procházel domem a uvažoval, jestli vůbec znám aspoň čtvrtinu lidí, co se mi nakýblovali do baráku.

Nakonec jsem se dopočítal toho, že jich znám tak nanejvýš sedm.

Jim stiskne úzké rty a posadí se na lehátko naproti mně. Leží tam odpadlá holka, proto se nacpal na konec. Jim mi kdysi řekl, že největší problém spolupráce s mladými rockery je věk jejich fanynek. Proto je tak nervózní, že si musel sednout k pubertáče v bikinách.

„Tak na tuhle větu pamatuj, až se tě na to dneska zeptá bulvár,“ varuje mě Jim.

„Beru na vědomí.“ A co ještě беру na vědomí? Abych se dneska vyhýbal jakýmkoli místům, kde člověk může narazit na celebrity. Nemám na paparazzi náladu.

„Jak to šlo včera ve studiu?“

Obrátím oči v sloup. Jako by Jim nežhavl dráty s technikem ze studia hned, jak jsem odešel, a nenechal si od něj skladbu přehrát. „Víš dobře, jak to šlo. Mizerně. Hůř než mizerně. Mám pocit, že i štekající čivava by dala vokály líp než já.“

Opru se a promnu si hrdlo. S hlasivkami nic nemám. S Jimem jsem si je nechal před pár měsíci zkontrolovat u doktora. Jenže tóny, které včera vydávaly, postrádaly... něco. Veškerá moje hudba mi v poslední době připadá nijaká.

Od posledního alba jsem nenahrál nic, co by stálo za řeč. A ani nevím, v čem konkrétně je problém. Jestli za to můžou texty, rytmus, nebo melodie. Všechno i nic, a žádný ladící program mi s tím nedokázal pomoci.

Přejeďu prsty po šesti strunách své gibsonky. Určitě je mi ve tváři vidět jasně čitelné zoufalství.

„Pojď, trochu se projdeme.“ Jim kývne k holce. Vypadá, že tvrdě spí, ale mohla by to předstírat.

S povzdechem odložím kytaru na polštář a vstanu.

„Netušil jsem, že se rád procházíš po pláži, Jime. Neměli bysme si navzájem citovat poezii, než mě požádáš o ruku?“ zavtipkuju. Má ale pravdu, že bychom se od té fanyanky měli trochu vzdálit. Nechceme, aby nějaká užvaněná holka vykecala bulváru, že mám tvůrčí blok. Už tak jsem jim dal spoustu materiálu, o čem by mohli psát.

„Viděl jsi nejnovější čísla ze sociálních sítí?“ Zvedne mobil.

„Tu otázku myslíš vážně?“

Zastavíme se u zábradlí na terase. Kéž bychom mohli sejít až dolů na pláž, jenže ta je veřejná, a když jsem naposled strčil nohu na písek za svým domem, vyšel jsem z toho se strženými plavkami a krvácejícím nosem. To se stalo před třemi lety. Bulvár z toho udělal historku o tom, jak jsem se pohádal s bejvalkou a děsil malé děti.

„Týdně ti zmizí tisícovka sledujících.“

„To je hrozný.“ Vlastně spíš paráda. Možná si za chvíli budu moct konečně naplno užít toho, že mám dům na pláži.

Jeho obličej bez vrásek, za což může být vděčný těm nejlepším skalpelům, jaké si člověk může zaplatit, mu zbrázdí rozčílení. „Tohle je vážná věc, Oakley.“

„No a co? Komu sejde na tom, že mi mizí sledující?“

„Chceš, aby tě jako umělce brali lidi vážně?“

Už zase tahle přednáška? Jim mi ji od mých čtrnácti, kdy se mnou podepsal smlouvu, udělil snad milionkrát. „Víš, že jo.“

„Tak se musíš vzpamatovat,“ zavrčí.

„Proč?“ A co má *vzpamatování se* společného se skládáním skvělé hudby? Spíš naopak bych měl být ještě divočejší, prozkoumat hranice všeho, co život nabízí.

Jenže... copak jsem právě tohle už neudělal? Mám pocit, že jsem za posledních pět let vypil, vykouřil, snědl a vyzkoušel všechno, co je na světě k mání. Neří mi ještě ani dvacet, a už je ze mě vyždímaná hvězdička?

Při tom pomyšlení mě na zádech zamrazí strach.

„Protože tvoje vydavatelství přemýšlí, že tě vykopne,“ varuje mě Jim.

Málem při té zprávě začnu poskakovat nadšením jak malý kluk. Už celé měsíce jsme si nerozuměli. „Tak at’.“

„Jak myslíš, že natočíš další album? Studio tvoje poslední dva pokusy odmítlo. Chceš experimentovat se zvukem? Zpívat básně? Psát o něčem jiném než o zlomených srdcích a hezkých holkách, které tvoji lásku neopětují?“

Rozmrzele se zadívám na vodu.

Popadne mě za paži. „Poslouchej, co říkám, Oaku.“

Hodím po něm varovným pohledem a on mě pusť. Oba víme, že nemám rád, když se mě lidi dotýkají.

„Nenechají tě natáčet, když si ze svých posluchačů naděláš nepřátele.“

„Přesně tak,“ souhlasím domýšlivě. „Tak co je mi po tom, jestli mě vydavatelství vyhodí?“

„Protože značky existují, aby vydělávaly peníze, a oni ti tvoje další album nevydají, pokud se budou domnívat, že to neprodají. Jestli chceš vyhrát příští Grammy, jestli chceš, aby tě lidi brali vážně, musíš si vylepšit pověst. Od sedmnácti jsi nenatočil nic nového. To jsou už dva roky. V hudebním průmyslu je to jako celá dekáda.“

„Adele vydala album v devatenácti a pětadvaceti.“

„Ty nejsi zatracená Adele.“

„Jsem slavnější,“ opáčím a nechlubím se. Oba víme, že to tak opravdu je.

První album jsem vydal ve čtrnácti a od té doby mě provází jen neskutečný úspěch. Každé moje album bylo dvojitě platinové, album s názvem *Ford* podle mého příjmení dosáhlo na vzácnou diamantovou desku. Ten rok jsem vystupoval na třiceti koncertech po celém

světě, všechny na vyprodaných fotbalových stadionech. Na světě není ani deset umělců, kteří vystupují na fotbalových stadionech. Všichni ostatní se musí spokojit s hokejovými arénami, koncertními sály a kluby.

„Byl jsi slavnější,“ opraví mě Jim. „Po pravdě je ti devatenáct, a už teď hrozí, že tvoje kariéra skončí.“

Napnu se, když vysloví to, čeho se sám bojím.

„Blahopřeju, chlapče. Za dvacet let, až budeš vystupovat v televizních estrádách, se nějaké dítě zeptá mámy: ‚Kdo je Oakley Ford?‘ a máma odpoví –“

„Chápu,“ přeruším ho úsečně.

„Ne. Nechápeš. Tvoje další existence teď visí na takovém vlásku, že i ta máma pak možná odpoví: ‚Netuším, kdo to je.‘“ Jim nasadí prosebný tón. „Podívej, Oaku, chci, abys s hudbou, kterou chceš skládat, slavil úspěch, ale musíš spolupracovat. Celý tenhle průmysl řídí banda starých bělochů, kteří jedou na kokainu a moci. Moc rádi si s vámi umělci pohrávají. Ujíždějí na tom. Nedávej jim záminku, aby se rozhodli, že už za to nestojíš. Máš na víc. Věřím ti, ale taky musíš začít věřit sám sobě.“

„Já si věřím.“

Zněla ta slova stejně uměle i Jimovi, nebo jen mně?

„Tak se podle toho chovej.“

Překlad? Koukej dospět.

Natáhnu se a vytrhnu mu mobil z ruky. Počet mých fanoušků na sociálních sítích stále dosahuje osmi číslic. Sledují mě miliony lidí a hltají všechny blbosti, které můj propagační tým každý den zveřejňuje. Moje boty. Moje ruce. Zírám, příspěvek s mýma rukama získal přes milion lajků a podnítil stejné množství fiktivních příběhů. Ty holky mají vážně živou představitost. Živou a zvrácenou představitost.

„Tak co navrhuješ?“ zeptám se tiše.

Jim si úlevně povzdechne. „Mám plán. Chci, abys s někým chodil.“

„Ani náhodou. Přítelkyni už jsme zkoušeli.“

V době vydání alba *Ford* mě můj management dal dohromady s April Showersovou. Jo, tak se skutečně jmenuje – viděl jsem její řidičák. April byla tehdy vycházející hvězda reality show a všichni jsme měli za to, že ví, jak to chodí. Předstíraný vztah nás měl udržet na obálkách časopisů a v titulcích všech bulvárních webů. Ano, věděli jsme, že někteří budou dštít síru, ale díky neustálé pozornosti médií a spekulacím jsme byli vidět. Naše jména znal každý odsud až do Číny.

Tisková strategie zabrala. Nemohli jsme ani kýchnout, aniž by nás přitom někdo vyfotil. Půl roku jsme živilí bulvár a turné *Ford* slavilo nebývalý úspěch. April seděla v první řadě na víc módních přehlídkách, než jsem vůbec tušil, že existuje, a dostala obrovskou nabídku na dvouletou spolupráci od jedné z předních modelingových agentur.

Všechno šlo skvěle až do konce turné. Nikomu, ani mně, totiž nedošlo, že když vezmete dva pubertáky a řeknete jim, aby se chovali jako zamilovaní, začnou se dít různé věci. A ty věci se staly. Jediný problém? April se domnívala, že ty věci budou pokračovat i po konci turné. Když jsem jí řekl, že ani nápad, byla z toho nešťastná – a měla tehdy dost velkou základnu na to, aby mohla světu říct, jak *moc* je nešťastná.

„Tohle nebude jako s April,“ ujistí mě Jim. „Chceme přitáhnout všechny ty dívky tam venku, které sní o tom, že se projdou po červeném koberci, ale myslí si, že toho nikdy nedosáhnou. Nechceme modelku ani hvězdu. Chceme, aby si tvé fanyanky myslely, že jsi dosažitelný.“

Navzdory svému nejlepšímu úsudku se zeptám: „A to uděláme jak?“

„Najdeme ti normální holku. Začne ti psát přes sociální síť. Bude s tebou flirtovat přes internet. Lidi uvidí, že spolu komunikujete. Pak ji pozveš na koncert. Poznáte se, zamilujete se a *bum*. Zase z tebe bude idol ženských srdcí.“

„Moji fanoušci April nenáviděli,“ připomenu mu.

„Někteří ano, ale miliony ji zbožňovaly. A další miliony tě zbožňovat začnou, až se zamiluješ do obyčejné holky, protože všechny ty dívky ji budou považovat za svoji zástupkyni.“

Zatnu zuby. „Ne.“

Jestli chtěl Jim vymyslet způsob, jak mě mučit, byl na dobré cestě, protože sociální síť nesnáším. Když jsem vyrůstal, fotky mých prvních krůčků putovaly k té nejvyšší nabídce. Máma mi později tvrdila, že výtežek šel na charitu. Veřejnost mě zná odmala. Některé části svého života si chci nechat pro sebe, a právě proto platím několika lidem celé jmění, abych se tím nemusel zabývat.

„Jestli do toho půjdeš...“ Jim se významně odmlčí. „Tvoje album bude produkovat sám King.“

Otočím se tak prudce, až Jim překvapeně odskočí. „To myslíš vážně?“

Donovan King je nejlepší producent v zemi. Pracoval už na všem od rapu přes country až po rock. Dělá z umělců legendy. Jednou jsem s ním četl rozhovor, kde prohlásil, že by nikdy nepracoval s popovými hvězdami a jejich komerční hudbou bez duše, ať už by mu za to kdokoli chtěl zaplatit cokoli. Spolupracovat s Kingem je můj sen, jenže veškeré moje nabídky vždycky odmítl.

Když neměl zájem produkovat album *Ford*, proč by chtěl pracovat na tomhle nejnovějším albu? Proč teď?

Jim se zeširoka usměje, nakolik mu to teda jeho plastový obličej dovolí. „Ano. Řekl, že pokud to myslíš vážně, měl by zájem, ale potřebuje důkaz.“

„A ten důkaz má být přítelkyně?“ podívám se nevěřícně.

„Přítelkyně ne, ale to, co vztah s neznámou obyčejnou dívkou znamená. Že stojíš nohama na zemi a děláš hudbu pro hudbu, ne kvůli penězům a slávě.“

„Stojím nohama na zemi,“ namítnu.

Jim si odfrkne. Palcem ukáže k francouzským dveřím za námi. „Tak mi pověz – jak se jmenuje ta holka, co odpadla tam u bazénu?“

Snažím se sebou neškubnout. „Já... nevím,“ zamumlám.

„To jsem si myslel.“ Teď už se mračí. „Chceš vědět, při čem včera večer vyfotili Nickyho Novaka?“

Hlava se mi začíná točit. „Co s tím má sakra společného Novak?“ Nicky Novak je šestnáctiletý popový zpěvák, ještě nikdy jsem se s ním nesetkal. Jeho chlapecká kapela právě vydala debutové album a už teď jim patří přední příčky hitparád. *One Direction* se musí ohánět, aby jim stačili.

„Zeptej se, co včera Novak dělal,“ vybídne mě Jim.

„Fajn. Jak chceš. Co Novak dělal?“

„Hrál bowling.“ Můj manažer si založí paže na hrudi. „Vyfotili ho na bowlingu, kde byl na rande se svojí přítelkyní – holkou, se kterou chodí už od základky.“

„No, ten se má.“ Obrátím oči v sloup. „Takže mám taky chodit na bowling? Myslíš, že *tohle* Kinga přesvědčí, aby se mnou spolupracoval? Když mě uvidí, jak se oháním těžkýma koulema?“ Mám co dělat, aby mi z hlasu nezazníval sarkasmus.

„Právě jsem ti řekl, co bys měl udělat,“ zabručí Jim. „Jestli chceš, aby ti King produkoval album, musíš mu

ukázat, že to myslíš vážně. Že chceš praštit s večírky se spoustou holek, jejichž jména ani neznáš, a usadit se s někým, kdo tě zklidní.“

„To mu klidně povím.“

„Potřebuje důkaz.“

Stočím pohled na oceán a chvíli jen tak stojím a dívám se, jak se příboj láme o pláž. Na tom albu pracuju poslední dva roky – ne, spíš se *snažím* pracovat a nejde mi to – a teď mám konečně pocit, že je doopravdy na dosah. Producent jako King by mi pomohl překonat tvůrčí blok a tvořit hudbu, jakou jsem vždycky chtěl.

A jediné, co pro to musím udělat, je chodit s normální holkou? To bych zvládl. Každý umělec se musí někdy v životě pro svoje umění obětovat.

Nebo ne?

2

ONA

„Ne.“

„Vždyť jsem ti ještě ani neřekla, co chci,“ namítne moje sestra.

„Ani nemusíš. Stačí vidět ten tvůj pohled.“ Z mikrovlňky vytáhnu slaninu a na každý talíř položím čtyři plátky.

„Jaký pohled?“ Paisley se zadívá na svůj odraz na spodní straně lžice, kterou jsem míchala vajíčka.

„Ten, co mi říká, že se mi to, co mi chceš říct, líbit nebude.“ Odmlčím se a připravím snídani i dvojčatům. „Nebo že jsem příliš mladá, než abych tomu rozuměla.“

„Cha. Každý ví, že jsi rozumnější než většina dospělých. Spíš si přeju, abys byla trochu impulzivnější. Všechno by se tím usnadnilo.“

„Snídaně je na stole!“ křiknu.

Paisley si povzdechne, když se na schodech ozve dupot nohou. Naši bratříčci jsou neskutečně hlasití, spořádají obrovské množství jídla a péče o ně vyjde neuvěřitelně draho. Na to můžu říct jediné – díkybohu za Paisleyinu novou práci. S penězi jen stěží vychází-

me, přestože Paisley dokáže s tou trochou, kterou nám rodiče zanechali, učiněné zázraky. Pracuju jako servírka v restauraci Sharkey's, abych naší rodině trochu pomohla, ale moc nám toho nezbyvá. Spencer i Shane tvrdí, že si se školným na jejich vysokou nemusíme dělat starosti, protože chtějí získat plné sportovní stipendium. Dosud vynikají jen v přejídání, takže s tím moc nepočítám.

Zatímco se dvojčata málem po hlavě vrhnou do snídaně, Paisley jim nalije mléko a položí jim k talířům ubrousky. Snad je použijí místo utěrek. Ani tomu ovšem moc nevěřím.

Popíjím kávu s mlékem a dívám se, jak mí dvanáctiletí bratři vdechují první z nejspíš šesti dnešních jídel. Zatímco si stěžují na to, jak jsou vánoční prázdniny krátké, přemýšlím, jak je skvělé, že na rozdíl od nich nemám letos ani jeden předmět.

„Vaughn,“ připomene se Paisley naléhavě. „Opravdu si s tebou musím promluvit.“

„Už jsem ti řekla ne.“

„Myslím to vážně.“

„Tak jo, fajn, mluv.“

„Venku.“ Trhne hlavou k zadnímu východu.

„My nebudeme poslouchat,“ slíbí nám Spencer.

Shane souhlasně pokyvuje hlavou, protože tak to u nich chodí. Spencer mluví a Shane podporuje všechno, co jeho bratr říká, i kdyby s tím nesouhlasil.

„Venku.“ Paisley teď trhne hlavou skoro bolestivě, proto se nad ní smiluju.

„Až po tobě.“

Síťové dveře se za námi zabouchnou. Napíju se svého rychle chladnoucího nápoje a sleduju, jak Paisley chvíli hledá ta správná slova, což mi trochu dělá starosti, protože Paisley vždycky ví, co říct.

„Tak jo, chci, aby sis mě vyslechla. Nic neříkej, dokud nedomluvíme.“

„Nevypila jsi dneska ráno až moc energet'áků?“ zeptám se. Obě víme, že Paisley je těžce závislá na kofeinu.

„Vaughn!“

„Tak jo. Tak jo.“ Naznačím, že zavírám pusku na zip.
„Už ani neceknu.“

Protočí panenky. „Máš si tu pusku zazipovat až po posledním slově, ne před ním.“

„Drobnosti, blbosti. A už mluv. Slíbila jsem, že tě nebudu přerušovat.“

Zhluboka se nadechne. „Tak jo, víš, že mi konečně dali můj vlastní stůl, takže se o něj už nemusím dělit s tou druhou asistentkou, že?“

Přikývnu. „Oni“ jsou její šéfové v agentuře Diamond Talent Management. Paisley tam pracuje jako asistentka tiskového oddělení, ve skutečnosti je to jen o něco lepší sekretářka – vaří kafe, tiskne miliony kopií a neskutečně času tráví na poradách. Přisahala bych, že lidi, pro které pracuje, se radí častěji než celé OSN.

„No a u mého stolu je nástěnka. Smím si na ni dát fotky, tak jsem si jich včera několik přinesla. Třeba tu fotku mámy a táty, kterou máme rády, kde se líbají na promenádě, víš? A fotku jednoho z bratrů na baseballovém táboře. A dala jsem si tam taky fotku tebe na pláži u táboráku, kde jsme před měsícem slavili tvoje narozeniny.“

Nejradši bych začala máchat rukama, abych jí naznačila, že má zrychlit. Paisley trvá celou věčností, než se dostane k jádru věci.

„No a teď poslouchej. Kolem mého stolu prošel Jim Tolson –“

„Kdo je Jim Tolson?“ zeptám se a poruším tak svůj slib mlčení.

„Je to bratr mého šéfa. Pracuje jako manažer pro nejslavnější zpěváky světa.“ Paisley je tak nadšená, až celá zrudne. „No tak prošel kolem mě, uviděl na mojí nástěnce tvoji fotku a zeptal se, jestli si ji na chvíli může půjčit –“

„Fuj! *Nelíbí* se mi, kam to spěje.“

Střelí po mně ošklivým pohledem. „Ještě jsem neskončila. Slíbila jsi, že budeš zticha, dokud neskočím.“

Spolknu povzdech. „Promiň.“

„Tak jsem mu řekla, že jasně, ať si poslouží, ale ať mi ji vrátí, protože tuhle fotku svojí sestry mám nejradši. Tak si ji vzal a na chvíli zmizel v kanceláři svého bratra. Zavolal si tam hromadu asistentů a všichni mluvili o tvójí fotce –“

Tak jo, teď už se mi *opravdu* nelíbí, kam to spěje.

„V agentuře se chystá něco velkého,“ dodá Paisley. „Nevím, co to je, protože jsem jen pouhá asistentka, ale pan Tolson chodí pořád sem a tam, celý týden se hádá se svým bratrem a co chvíli se radí v zasedačce.“

Prísahám, že jestli nepřejde k jádru pudla, zblázním se.

„Abych to zkrátila, můj šéf Leo si mě zavolal do Jimovy kanceláře a začali se mě vyptávat na spoustu věcí ohledně tebe.“ Nejspíš si všimne, že se tvářím trochu ustaraně, protože mě rychle ujistí: „Nic příliš osobního. Jim chtěl jen vědět, kolik ti je, jaké máš záliby, jestli jsi někdy neměla problém se zákonem –“

„Ehm, *cože?*“

Paisley si otráveně povzdechne. „Jen se chtěl ujistit, že nejsi žádný kriminálník.“

Hodím slib mlčení za hlavu. Na to, abych ho dodržela, jsem příliš zmatená. „Proč se o mě tenhle agent –“

„Manažer,“ opraví mě.

„Manažer...“ Protočím panenky. „Proč se o mě ten manažer tak zajímá? Řekla jsi, že pracuje pro zpěváky – chce ze mě snad udělat svou klientku, nebo co? Řekla jsi mu, že neudržím ani tón, že jo?“

„No jo. Na tohle se taky ptal – jestli máš nějaké ‚hudební ambice‘.“ To slovo doprovodí vzdušnými uvodzovkami. „Byl rád, když jsem mu pověděla, že za prvé nejsi žádná zpěvačka a za druhé, že se chceš stát učitelkou.“

„Takže snad chce, abys mi ho dohodila? Protože to je odporný. Kolik mu je?“ zeptám se skepticky.

Mávne rukou. „Něco po třicítce. Ale o to nejde.“

„Tak o *co* jde? Protože by mě to docela zajímalo.“

Paisley se na okamžik odmlčí. A pak na jediný nádech vyhrkne: „Chtějí, abys letos předstírala, že chodíš s Oakleyem Fordem.“

Betonové schody pokropí sprška vychládajícího kafe a slin. „Cože?“

„Slibuju, že to není tak hrozné, jak to zní.“

Prohrábne si dokonale sestříhané černé mikádo. Až teď si všimnu, že jí vlasy trčí do stran. Paisley je obvykle perfektně upravená, od té své lesklé hlavy až po špičku balerín, které po večerech nosívá.

„Pan Tolson si myslí, že jsi pro tu práci jako stvořená,“ prozradí mi. „Tvrdí, že jsi hezká, ale ne nijak přehnaně. Spíš přirozeně, působíš jako holka odvedle. Řekla jsem mu, že jsi rozumná, stojíš nohama pevně na zemi. Domnívá se, že tím vyvážíš Oakleyho, protože Oakley to občas dokáže přehnat –“

„Tak jo, trochu se vrátíme,“ přeruším ji. „Mluvíš tu o Oakleyem Fordovi, popové ikoně? Oakleyem Fordovi, klukovi, co má na těle vytetovaných tolik dívčích jmen, že by si ho člověk mohl splést s telefonním

seznamem na bývalé modelky od Victoria's Secret? Oakley Fordovi, který se v chrámu Angkor Vat pokusil stáhnout kalhoty mnichovi a málem způsobil mezinárodní skandál? O tomhle Oakley Fordovi?“

„Jo, přesně o tom.“ Stiskne si kořen nosu. „A vyte-
tované má jen jedno jméno, a to jméno svojí matky.“

Povytáhnu obočí. „To ti řekl on, nebo jsi to viděla na vlastní oči?“

Oakleymu je devatenáct a Paisley třidvacet, takže se to *mohlo* stát, ačkoli to zní dost nechutně. Ne protože je on mladší, ale protože Paisley je příliš skvělá na to, aby k sobě pustila jakéhokoli slavného pitomce.

„Fuj, Vaughn.“

„Hele, jestli to myslíš vážně, tak je moje odpověď ne. A k tomu ne mám tolik důvodů, že ani nevím, jestli máme čas, abych ti je všechny vyjmenovala. Jeden ti ale povím – nemám Oakleyho Forda ráda.“

„Snad tři měsíce sis jeho album pouštěla pořád dokola.“

„To mi bylo *patnáct!*“ Oakley Ford byla jen krátkodobá fáze. Jako řetízky s přívěsky pro nejlepší kámošky a Hannah Montana. Navíc mi jeho chování vždyc-
ky připadalo odporné. Po desáté nebo kolikáté fotce, na které se olizoval s nějakou holčkou v klubu, na mě začal působit vyloženě slizce.

Paisley si znovu prohrábla vlasy. „Vím, že sis chtěla vzít rok pauzu od studia. A chci, aby sis to užila. Opravdu. Ale tohle by ti ani moc času nezabralo. Jen hodinu, možná dvě každý den. Pár večerů. Pár víkendů. Stejně času, kolik bys strávila servírováním jídla.“

„Hm, a nezapomínáš náhodou na něco?“

Zamrká. „Na co?“

„Mám přítele!“

„W?“

„Ano, W.“ Paisley kdovíproč Willa nesnáší. Tvrdí, že je jeho jméno hloupé a že i on je hloupý, ale stejně ho miluju. William Wilkerson není to nejlepší jméno, které byste si mohli pro sebe přát, za to ovšem on nemůže. Taky proto mu říkáme jen W. „Určitě se najdou hromady holek, které by chtěly předstírat, že chodí s Oakleyem Fordem. A k čemu je mu vlastně falešná přítelkyně? Vždyť by se jen mohl projít cestou k hotelu Four Seasons v Beverly Hills, ukázat na první holku, která kolem něj projde, a do pěti vteřin by ji měl v hotelovém pokoji.“

„A to je ten problém.“ Vyhodí ruce do vzduchu. „Už jednou si domluvil falešnou přítelkyni, jenže se do něj zamilovala a on jí zlomil srdce. Nedivila bych se, kdyby půlka jeho negativní publicity padala na její triko.“

„To mluvíš o April Showersové?“ Zalapám po dechu. „Jejich vztah byl *falešný*? Ach jo, a já jsem v ShOak věřila. Moje dětské sny jsou zničeny.“ Dělán si legraci jen napůl. Patnáct pro mě byl náročný věk, a nejen proto, že mi v tom roce zemřeli rodiče.

Paisley mě praští do ramene. „Tvrdila jsi, že ho nemáš ráda.“

„No, ne potom, co April podvedl s tou brazilskou modelkou.“ Kousla jsem se do koutku rtů. „Fakt to předstírali?“

„Fakt.“

Hmm. Možná svůj názor na Oakleyho přehodnotím. To ovšem neznamená, že chci být jeho příští falešná přítelkyně, které pak dá falešné kopačky a falešně ji podvede.

„Takže to uděláš?“

Zadívám se na ni. „V práci si vydělám pár stovek za večer. Před Vánoci jsi tvrdila, že na tom jsme dobře.“ Podezíravě si ji změřím. „Nebo mi něco tajíš?“

Loni jsem jednou ve dvě ráno našla Paisley, jak brečí u stolu. Přiznala, že nás máma s tátou nenechali v dobré finanční situaci. Peníze z pojištění nám chvíli stačily, ale loni v létě si musela vzít druhou hypotéku, aby pokryla veškeré výdaje, a pořád uvažovala, že nechá školy, aby si našla práci. Naprosto mě tím vyděsila. Donutila jsem ji, ať mi všechno poví, protože jí do promoce zbýval jen rok. Léto jsem strávila studiem přes internet, abych si doplnila středoškolské vzdělání, a škola mi poskytla i zvláštní povolení, díky němuž jsem si mohla nabrat i předměty pro pokročilé. Odmaturovala jsem předčasně a našla jsem si práci. Roznášení steaků s klíny ledového salátu není nic nóbl, ale platí nám to účty.

Nebo jsem si to aspoň myslela.

„Ne. Zvládneme to. Tedy...“ Odmlčela se.

„Tak je moje odpověď ne.“ Nikdy mě ta druhá tvář Los Angeles nezajímala. Připadala mi umělá a já jsem měla předstírání tak akorát po krk.

Ruku jsem už měla na dveřích, když na mě Paisley hodila další bombu. „Zaplatí ti dvacet tisíc dolarů měsíčně.“

Pomalú, s pusou dokořán, jsem se otočila. „To si ze mě děláš do prdele srandu?“

„Nemluv sprostě,“ okřikne mě automaticky, oči jí však září nadšením. „Ale jen při závazku na celý rok.“

„To by...“

„Klukům zaplatilo vysokou? Zaplatilo by nám to obě hypotéky? Všechno se nám tím usnadnilo? Ano.“

Odfoukla jsem si z očí přerostlou ofínu. Ten návrh byl *šílený*. Kdo by zaplatil takovou hromadu peněz nějaké cizí holce, aby rok předstírala, že chodí s popovou hvězdou? V zábavním průmyslu je to možná normální, ale já jsem dcera učitelů na základní škole.

Uvažuji, co by máma s tátou řekli, kdyby se o téhle bláznivé nabídce dozvěděli. Povzbudili by mě, abych na to kývla, nebo by mi řekli, ať vezmu nohy na ramena? Upřímně netuším. Vždycky zkoušeli nové možnosti, vydávali se neprošlapanými cestami. To jsem na nich měla nejradši. Moji impulzivní rodiče mi chybí. Opravdu moc mi chybí.

Jenže jejich láska ke spontánnosti je taky částečně důvodem, proč teď bojujeme s penězi.

„Takováhle příležitost se nenabízí každý den, nemusíš s tím ale souhlasit,“ ujistí mě Paisley. Její slova říkají jednu věc, její napjatý hlas něco jiného.

„Kolik času mám na rozmyšlenou?“

„Jim Tolson chce odpověď do zítřejšího rána. A pokud bude znít ano, chce, abys přišla do agentury a seznámila se s ním a Oakleym.“

S Oakleym. Se slavným Oakleym Fordem.

To je... šílené.

„Dobře, promyslím si to.“ Vydechnu. „Odpovím ti zítra ráno.“

Dvacet tisíc dolarů měsíčně, Vaughn...

Jo, myslím, že obě víme, jaká bude moje odpověď.

3

ONA

Souhlasila jsem.

Protože za prvé je to hromada peněz. A za druhé *je to hromada peněz*.

Takže by se dalo říct, že je ze mě zlatokopka? Nevím, jestli by se na mě v mojí situaci ta definice hodila, nemůžu ovšem popřít, že se jako zlatokopka cítím, když příštího dne ráno nastupuju s Paisley do výtahu.

Agentura Diamond Talent Management zabírá celou budovu. Ne jen několik podlaží, ale celou tuhle prosklenou budovu s výtahy a ostrahou. Zamračení, avšak pohlední strážní se sluchátky v uchu mi dají propustku, Paisley jim však jen mávne na pozdrav. Udělám totéž. Kéž bych si ale ráno nedávala ten druhý hrnek kafe. Teď se mi převaluje v žaludku jak přílivová vlna.

Výtahy jsou z lesklé mosazi a postává u nich jeden chlap v kombinéze, jehož jedinou náplní práce očividně je neustále je sprejovat čističem a leštit. S tou čelistí by se hodil spíš někam do hor a zadek má pevnější než kdejaký fotbalista.

Paisley vystoupí v šestém podlaží, na zdi z tmavého dřeva je tu velkými zlatými písmeny vyveden nápis

Hudební divize. Recepční je krásnější než půlka hereček na obálkách bulvárních plátků. Snažím se nezírat na její dokonalé rty a perfektně vyvedené oční linky.

„Zíráš na ni,“ zašeptá mi Paisley, když mjíme recepci.

„Nemůžu si pomoci. Copak Diamond zaměstnává jen lidi, kteří by mohli hrát hlavní role ve velkofilmu?“

„Vzhled není všechno,“ namítne, jenže jí nevěřím, protože je jasné, že Diamond vyžaduje spolu s životopisem i fotku. V šoubyznysu musí být člověk krásný, i když pracuje jen v zákulisí.

Vejdeme do obrovské zasedačky, kde se zarazím na místě. Je tu plno lidí. Určitě jich bude nejméně deset.

Rychle se rozhlédnu, nikoho z nich ovšem nepoznávám, a ten jediný, koho bych *poznala* – a kvůli kterému jsme se tu sešli – ani nedorazil.

V čele stolu vstane ze židle tmavovlasý dlouhán s plastovým obličejem. „Dobré ráno, Vaughn. Jsem Jim Tolson, Oakleyho manažer. Moc rád tě poznávám.“

Rozpačitě si s ním potřesu. „I já vás ráda poznávám, pane Tolsone.“

„Prosím, pro tebe Jim. Posad' se. I vy, Paisley.“

Se sestrou se posadíme na židle vedle jeho. Obejde stůl a tak rychle, že ho skoro nestíhám sledovat, nám představí několik lidí.

„Tohle je Oakleyho propagační agentka Claudia Hamiltonová a její tým.“ Ukáže na zrzku s obrovskými řadry a na tři další lidi – dva muže a jednu ženu – po jejím boku. Dál mu ruka zalétne ke třem mužům na opačné straně stolu, všichni mají obličejy jako z kamene. „Nigel Bahri a jeho společníci. Oakleyho právníci.“

Právníci? V panice se zadívám na Paisley, která mi pod stolem stiskne ruku.

„A nakonec je tu s námi moje asistentka Nina –,“ kývne k drobné blondýnce po své pravici, „– a její asistenti. Greg,“ ukáže na Afroameričana po své levici, „a Max.“ Pokývne muži s mírnou nadváhou vedle Grega.

Ježíši. Jeho asistentka má asistenty?

Hned po představování Jim nemarní čas a přejde rovnou k věci. „Takže tvoje sestra ti už určitě sdělila některé detaily týkající se naší nabídky. Než k tomu povím víc, mám na tebe několik otázek.“

„Aha. Dobře. Do toho.“ V rozlehlé zasedačce zní můj hlas nezvykle hlasitě. Připadá mi, že se tu ozvěna odráží snad donekonečna.

„Co kdybys nám o sobě nejdřív něco pověděla?“ navrhone.

Netuším, co ode mě chce slyšet. To mu mám odvyprávět celý svůj životní příběh? *No, narodila jsem se v Kalifornii. Bydlím tady v Los Angeles ve čtvrti El Segundo. V patnácti mi při autonehodě zemřeli rodiče.*

Nebo možná chce slyšet jen nějaké maličkosti? *Moje oblíbená barva je zelená. Bojím se motýlů. Nesnáším kočky.*

Nejspíš je mi zmatek patrný ve tváři, protože mě Jim pobídne. „Jaké máš záliby? Co chceš dělat po střední?“

„No, už jsem odmaturovala,“ přiznám.

„Jsi na vysoké?“ Claudia se zamračí na Paisley. „Možná promešká některé přednášky. Kolik že ti je?“

„Sedmnáct.“

„Zákonný věk je v Kalifornii osmnáct.“ Tahle připomínka vzejde z opačného konce stolu, kde sedí právníci. Tři.

Claudia lhostejně mávne rukou. „Chodí spolu. Nic

víc. A Oakleyho posluchači jsou povětšinou mladé dívky. Kdyby byla starší, nemělo by to stejný efekt.“ Otočí se ke mně. „Co teď děláš?“

„Pracuju. O rok jsem odložila nástup na vysokou, abych pomohla rodině.“ Tahle slova jsem řekla už mnohokrát, přesto mě z připomínky, že tu táta s mámou už nejsou, bodne u srdce.

„Paisleyini a Vaughnini rodiče před pár lety zemřeli,“ vysvětlí Jim.

Paisley i já sebou škubneme, když nám všichni u stolu věnují soucitný pohled, tedy kromě Claudie, která se úplně rozzáří. „To je výborné. Chytrá a odvážná sirota,“ prohlásí tak pištivě, až mě z toho rozbolí uši. „Ten příběh vypadá pořád lépe a lépe. Je přesně tím, co hledáme.“

My? Jsem z toho akorát zmatená. Myslela jsem, že mám předstírat vztah s Oakleyem Fordem, tak proč teď sedím v zasedačce plné cizích lidí? Neměl by tu být i můj budoucí falešný přítel?

„Chceš nastoupit na vysokou?“ zeptá se Jim.

Přikývnu. „Vzali mě na Jihokaliifornskou univerzitu a Kalifornskou státní, ale odložila jsem si nástup o rok.“ Otrů si zpoceně dlaně do džín, zatímco ze sebe sypu naučený proslov o tom, že chci nejdřív zjistit, jak to v životě doopravdy chodí, než nastoupím na vysokou, ale že bych poté chtěla učit.

Koutkem oka si všimnu, že si Claudiin „tým“ dělá poznámky. Moje přiznání, že ráda kreslím, mi vyslouží zaujaté pohledy propagačního týmu.

„Jsi dobrá?“ vyhrkne Claudia.

Pokřím rameny. „Jde to. Kreslím většinou tužkou. Hlavně obličej.“

„Je příliš skromná,“ promluví Paisley rozhodně. „Vaughn kreslí nádherně.“

Claudiiny modré oči se lesknou nadšením, když se otočí ke svému týmu, a čtyři hlasy následně vyhrknou: „Fanouškovské kresby!“

„Ehm... cože?“ zeptám se zmateně.

„A takhle se zkontaktujete. Přemýšleli jsme, jak byste se mohli dát přes internet do řeči, ale všechno působilo hrozně uměle. Tohle má ovšem potenciál. Představ si to – zveřejníš na Twitteru svoji kresbu Oakleyho a on z ní bude tak unesený, že ti *odpoví!*“ Oakleyho pištvivá propagační agentka máchá rukama tím rychleji, čím nadšenější ze svého nápadu je. „Jeho fanoušci si toho všimnou, protože na tweety reaguje jen zřídka. Oakley ti poví, že ho tvoje malba *dojala*. Úplně se z ní rozplakal. Budete si psát a pak...“ Významně se odmlčí. „Dá si tě do *sledování*.“

Všichni tři její asistenti sborově zalapají po dechu.

„Ano,“ vyhrkne jeden z nich a zuřivě přitom pokyvuje hlavou.

„Ale,“ ozve se druhý z nich váhavě, „potřebujeme nějak vyřešit ten problém se sestrou.“

„Jistě,“ souhlasí Claudia. „Hmm. Ano.“

S Paisley si vyměníme zmatené pohledy. Jako by ti lidi mluvili cizím jazykem.

Jim si našich výrazů všimne a rychle vysvětlí: „Veřejnost se určitě brzy dozví, že Paisley pracuje pro tuto agenturu. Sotva to tisk vyhrabe, začnou spřádat všemožné bláznivé teorie o tom, jak je váš vztah jen přetvářka domluvená Oakleyho manažerem –“

Bezděčně si odfrknu.

Jíma ovšem pravda nepobaví tolik jako mě. „– který je zároveň příbuzný s ředitelem této agentury. Proto potřebujeme vymyslet přijatelný důvod, proč sestra zaměstnankyně Diamondu začala zničehonic chodit s jedním naším klientem.“

„Shodíme to na náhodu,“ navrhone Claudia s neotřesitelným sebevědomím. „Jeden z Vaughniných tweetů bude znít –“ Naznačí prsty uvozovky, jako by představovala titulku. „– Panebože! Právě mi došlo, že moje sestra pracuje v agentuře, která tě zastupuje. Super náhoda!“

Mám co dělat, abych neobrátila oči v sloup.

„To by mohlo fungovat,“ zamyslí si Jim. „A pak tedy Paisley –“ pohlédne na moji sestru, „poskytne krátký rozhovor o roli, kterou v tomhle vztahu sehrála.“

„O jaké roli?“ zeptá se Paisley nejistě.

Claudia podle všeho čte Jimovi myšlenky, protože znovu přikývne. Překvapuje mě, že jí hlava v takové rychlosti ještě drží na krku. „Ano, vydáte prohlášení o tom, jak jste *nemohla* uvěřit, když si vás Oakleyho manažer zavolal do kanceláře svého bratra, aby vám oznámil, že Oakley chce telefonní číslo na vaši sestru.“

Paisley začne přikyvovat. Nejradši bych ji propleskala. Proč je v tom šílenství podporuje?

„Mám na Vaughn ještě několik otázek,“ oznámí Jim. „Tvoje sestra nám řekla, že s někým chodíš.“

Neujde mi, jak Paisley při zmínce o Willovi znechuceně zkroutí rty. Uch. Jednoho dne bude muset konečně přijmout, že toho kluka miluju.

„Ano, mám přítele,“ odpovím rozpačitě. „A na svém Twitteru a Instagramu mám spoustu našich společných fotek.“

Jim se obrátí ke Claudii, která zmlkne. Úplně vidím, jak se jí v hlavě otáčejí všechna kolečka.

„Oznámíš, že jste se rozešli,“ rozhodne. „Dva – ne, tři týdny se budeme soustředit na váš rozchod. Nejdřív budeš psát, jak jsi z rozchodu celá smutná, budeme sledovat, jak truchlíš, jak tě to sebralo a –“

„A jak pořád dokola poslouchá Oakleyho alba,“ navrhone jeden z asistentů snaživě.

Claudii se rozsvítí oči. „Ano!“ Tleskne. „Oakleyho hudba ti vyléčí zlomené srdce a vytáhne tě z propasti smutku.“

Málem se pozvracím.

„A právě to tě inspiruje k Oakleyho kresbě, což povede k vašemu seznámení.“ Pohlédne na Jima. „Sedí to.“

Jim se spokojeně usměje. „Dobře. A co Vaughnin vzhled? Co si myslíme o něm?“

Všichni u stolu se na mě zadívají. Propalují mě pohledem a prohlížejí si mě, jako bych byla vzorek pod mikroskopem. Zrudnu a Paisley mi znovu stiskne ruku.

A najednou se spustí lavina kritiky.

„Ofina je moc dlouhá,“ oznámí Claudia. „Budeme ji muset zastříhnout.“

„I vlasy potřebují upravit. A ten odstín hnědé vypadá uměle.“

„To je moje přirozená barva!“ namítnu, nikdo mě však neposlouchá.

„Má hezké medově hnědé oči. Líbí se mi ty zlaté flíčky. Nemusíme řešit kontaktní čočky.“

„To tričko je příliš volné. To takhle volné oblečení nosíš normálně, Vaughn?“

„Vždyť přece chceme normální děvče,“ připomene někdo. „Kdybychom z ní udělali krásku, fanoušci by se s ní neztotožnili.“

V životě mě nikdo takhle neponížil.

„Poslední věc,“ vyhrkne náhle Claudia. „Jsi panna?“

Škrtněte to – tohle je ještě trapnější. Několik lidí si u stolu odkašle. Jim předstírá, že ho fascinuje dopravní ruch za oknem, zatímco právníci zírají s kamennými výrazy na stůl.

„Musím na to odpovědět?“ Střelím po své sestře našťvaným pohledem. Zavrtí hlavou.

„Tohle snad vědět nepotřebujete,“ namítne Paisley směrem k muži, který je víceméně její nadřízený.

Jim si jí nevšímá. Očividně na tuhle otázku také chce znát odpověď.

Nejradši bych ji objala za to, že se mě zastala. Určitě mám teď obličej rudý jak Claudiiny vlasy.

„Pokud se obáváte, že má Vaughn za sebou nějaký sexuální skandál, není to potřeba,“ ujistí moje sestra všechny přítomné. „Vaughn by mohla jít všem dívkám vzorem.“

Nevím proč, ale Paisleyin názor mě zabolí. Tedy vím, že nejsem žádná Slečna Drsnák, ale ani nejsem žádné nevinátko.

Claudia pokrčí rameny. „Stejně si ji proklepneme.“

Proklepneme? Někdo jim do zprávy napíše o mých sexuálních zkušenostech? Málem se už na ně rozkřičím, když se do toho vloží Jim.

„Dobře, všichni se nejspíš shodneme, že je naše dohoda víc než slibná.“ Spojí ruce a pohlédne na právníky. „Nigeli, co kdybyste s chlapci sepsali hrubou verzi smlouvy a vypíchlí veškeré body, u kterých očekáváte jakékoli vyjednávání? Za hodinu dorazí Oakley, detaily tedy probereme potom.“

Zamračím se. To tu máme hodinu čekat, než se Jeho Výsost uráčí přijít? A když tak nad tím teď uvažuju, potřebuju i *já* právníka? Šeptem se na to zeptám Paisley, která se na to otáže svého šéfa.

„Smlouva bude naprosto jednoznačná,“ ujistí nás Jim. „V podstatě v ní bude stát, že souhlasíš se spoluprací a že pokud nebudeš nadále schopná vykonávat svoje povinnosti, spolupráce bude ukončena. Jakékoli finanční nebo věcné prostředky, které do té doby obdržíš, si budeš moct ponechat.“

Kousnu se do rtu. Začíná mi to všechno připadat

příliš složité. Jenže když se jedná o dvacet tisíc dolarů – měsíčně! – asi bych měla čekat, že to jednoduché nebude.

„Co tohle?“ navrhne Jim. „Co kdybychom si sedli i s Oakleym a probrali detaily spolupráce? Pak si přečteš návrh smlouvy, kterou připraví Nigelova firma, a *poté* se rozhodneš, jak budeme postupovat dál.“

„Dobře,“ odpovím, protože mi to připadá jako docela rozumný přístup navzdory tomu, jak neuvěřitelná celá tahle situace je.

Paisley na mě mrkne a nepříliš nenápadně mi na znamení podpory ukáže zvednuté palce. Na oplátku se na ni zesláble pousměju.

Když si budu připomínat, proč do toho vůbec jdu – aby se moji bratři dostali na vysokou, aby se Paisley přestala bát, jak zaplatíme složenky... Když na to nepřestanu myslet, třeba mi už z toho všeho nebude na zvracení.

4

ONA

Mám hlad a žaludek mi to už půl hodiny hlasitě připomíná. Nikdo ovšem nenavrhne, abychom si dali pauzu na oběd, přestože je už skoro poledne a Oakley Ford zatím nedorazil. Čekáme už dvě hodiny. Jim a právníci odešli pryč, všichni ostatní sedí přilepení k židlím.

„Tady máš müsli tyčinku. A colu.“ Paisley oboje položí na stůl přede mnou.

„Není divu, že tu tak ráda pracuješ,“ zavtipkuju. „Obědy zdarma tu jsou fakt nóbl.“

Protože už hladem umírám, ukousnu si půlku tyčinky – právě ve chvíli, kdy se Oakley Ford objeví ve dveřích.

V patách mu jsou dva nabašení chlápci s pažemi jak kmeny stromů. Jeden z nich se postaví vedle dveří, druhý následuje zpěváka dál. Sotva si všimnu, že se do sedačky vrátil i Jim s právníky a zavřeli za sebou dveře, protože nedokážu odtrhnout pohled od Oakleyho.

Je vyšší, než jsem si myslela. Všichni v Hollywoodu jsou tak malí. Zac Efron měří jen o několik centimetrů víc než já s mým metrem sedmašedesát. Daniel Radcliffe je na tom stejně. Ansel Elgort je se svým víc

než metrem devadesát učený obr. Oakley vypadá, že by mohl být stejně vysoký jako Ansel, jen je mnohem vypracovanější.

A takhle naživo je i mnohem víc sexy. Ne díky svým pískově blondatým vlasům, které má vepředu vyčesané vzhůru a vzadu nakrátko sestříhané. Ani za to nemůžou jeho mechově zelené oči. Nebo ostře řezaná čelist. Něco vyzařuje. Člověk o tom věčně slyší, ale dokud to nezažije osobně, nevěří, že na tom něco skutečně je.

Jenže z Oakleyho opravdu něco sálá.

A všichni přítomní na to reagují. Lidi se hned napřimují a uhlazují si oblečení. Koutkem oka si všimnu, že i Paisley si hned začne upravovat vlasy.

Nedokážu od něj odtrhnout pohled.

Oakleymu visí džíny tak nízko na bocích, až je mu vidět značka boxerů, když se natáhne ke stolku pro láhev vody. Svaly na pažích se mu napnou. Fascinovaně zírám, jak se mu zatne pravý biceps, zatímco odšroubovává víčko z láhve. Ty svaly mi připomenou, že před několika měsíci vyšlo nové číslo magazínu *Vogue* s obálkou, na které byl zachycen do pasu nahý. Fotka se rychlostí blesku rozšířila po internetu, protože článek o něm doprovázela fotografie, na které byl dokonce jen ve spodním prádle, a kvůli velikosti vybouleniny v jeho rozkroku všichni spekulovali, jestli si ty boxerky nevyčpal ponožkou.

Úplně zapomenu, že jím cereální tyčinku. Zapomenu, že sedím u jednoho stolu s bandou právníků. Zapomenu i svoje vlastní jméno.

„Omlouvám se. Silnice byly ucpaný,“ prohlásí, sotva se posadí na opačný konec stolu. Osobní strážce se postaví za něj.

Nevědomky přikývnu, protože doprava v Los Angeles je opravdu strašná. Samozřejmě že by nás pou-

hé smrtelníky tenhle překrásný bůh nenechal čekat jen proto, že dělal něco – On má mokré vlasy? On se před chvílí *sprchoval*? Není tu najednou nějak moc horko?

Tohle je Oakley Ford, v patnácti jsem jeho album *opravdu* poslouchala pořád dokola. A ano, možná jsem se do něj maličko a nepatrně zamilovala a právě to byl důvod, proč mě tak naštvalo, že svoji přítelkyni podvedl. Svoji falešnou přítelkyni.

Což odteď budu já.

Budu se přetvařovat.

Přetvářku nemám v lásce, ale zvládnu to. Přetvařovat se.

Paisley do mě šťouchne.

„Co?“ V tu chvíli si uvědomím, že mi z pusy trčí ta pitomá tyčinka.

Rychle se rozhlédnu po místnosti a zjistím, že to nikomu neušlo. Claudia se ustaraně mračí. Jim vypadá odevzdaně. Na Oakleyho se podívat nechci, stejně to ovšem udělám. V obličeji se mu zračí něco mezi zděšením a fascinací. Pohled, který hodí po svém manažerovi, naprosto jasně říká: *To si snad děláš srandu*.

Zvládnu akorát předstírat, že je mi to jedno. Ukousnu tyčinku a začnu žvýkat. Zdravá tyčinka, která mě ani nelákala, chutná jako lepenka. Všichni se na mě dívají, proto ještě zpomalím. Potom si zhluboka loknu z coly a utřu si ústa ubrouskem, který Paisley odněkud vyčaruje. Určitě jsem červenější než rtěnka té recepční, přesto předstírám, že se nic neděje. Vidíte, jak umím zachovávat zdání, že je všechno v nejlepším pořádku?

„Takže tohle je ona?“ Oakley ke mně mávne rukou. Slyšela jsem s ním už několik rozhovorů, naživo zní ale jeho hlas ještě lépe. Je hluboký, chraplavý, hypnotizující.

Jim zaváhá a shlédne do mobilu. Ať tam vidí cokoli,

utvrdí ho to v jeho přesvědčení. Mobil odloží. „Oakley, tohle je Vaughn Bennettová. Vaughn, Oakley.“

Už se chci zvednout a napřáhnout k němu ruku, napůl ze židle se ovšem zastavím, když se Oakley opře a spojí ruce na zátylku.

No tak dobrá.

Najednou ze mě veškerá nervozita a stud opadnou. Na jejich místo nastoupí úleva. Znovu se napiju coly. To je mi ale překvapení – pan Slavný je totální kretén.

Na okamžik jsem si připadala, jako by mě mohla každou chvíli pohltnout jeho přitažlivost. Že bych mohla zapomenout na Willa, na peníze, na April Showersovou i brazilské supermodelky a jen se nechat unášet jeho gravitačním polem. Jenže když se mi vysmívá, protože jsem si troufla sníst tyčinku, zatímco jsme tu všichni čekali, až se milostpán uráčí dorazit? A ještě ani nemá tu slušnost, aby si se mnou potřásl?

Takovému klukovi nepropadnu ani omylem.

Pokradmu se zadívám na Paisley, která se usmívá. Nejspíš jí dělalo starosti totéž.

„Takže projdeme podmínky? Jako třeba moji pracovní dobu?“ zeptám se chladně, v rukou přitom svírám plechovku s limonádou.

„Pracovní dobu?“ zopakuje Claudia. Na čele se jí objeví drobná vráska.

„Jo, protože se přece jedná o práci.“

Přihloupě se uchechtne. „Ne ani tak o práci, jako spíš o...“

„Roli?“ navrhně jeden z jejích asistentů.

„Ano. Roli v dlouhém romantickém filmu. A vy dva jste ústřední herecká dvojice.“

Skoro se mi zvedne žaludek.

Oakley netrpělivě zavrčí: „Tak jdem na to, ať už to máme za sebou.“

Claudia rychle představí nápad s Twitterem a kresbou. Když domluví, Oakley zívne.

„Fajn. To je fuk. Postaráš se o to, že jo?“

„Tedy, já ne, ale tady Amy ano.“ Claudia kývne k ženě s havraními vlasy po své pravici.

Amy na znamení souhlasu zvedne svůj mobil.

„Skvělý.“ Práskne dlaněmi do stolu. „Takže jsme tu skončili?“

To jako fakt? Čekala jsem přes dvě hodiny, dostala jsem jen tyčinku a extra dávku ponížení, a oplátkou mi je jen pětiminutová ukázka toho, že se Oakley Ford celé téhle šaškárny ani nezúčastní? Místo toho budu předstírat flirtování s asistentkou jeho člověka přes média.

Otočím se k Paisley, která jen rezignovaně pokrčí rameny.

„Ne. To jsme tedy neskončili,“ vyštěkne Jim z opačného konce stolu. Ti dva si vymění pohledy, ať už jím ovšem Jim sdělí Oakleymu cokoli, stačí to, aby se mladá hvězdička usadila zpátky do židle.

„Poslechneme si i ten zbytek.“ Unaveně ukáže ke Claudii.

Ta zvedne svůj zápisník. „Budeme potřebovat první rande. Nedomníváme se, že byste spolu měli navázat fyzický kontakt dřív než na třetím –“ Pohlédne na svoje asistenty a poté na Jima, „– čtvrtém rande? Chceme to prodat jako sladký romantický příběh.“

Všichni začnou házet do pléna nápady, kdy a *jak* by mělo k prvnímu dotyku dojít. Někdo navrhne, aby mě políbil na čelo. Jiný, že by mi měl položit ruku na záda. Další hlasuje za to, abychom se chytili za ruce.

Pořád mám co dělat, aby uvěřila, že vůbec k *nějakému* dotyku dojde, když se ta zrádkyně Paisley zeptá: „Kdy jste se s W začali držet za ruce?“

Než stihnu odpovědět, vloží se do toho Oakley. Tiše se uchechtne. „Ty jsi chodila s klukem jménem W?“

„No a?“ Páni. Jeho první slova na moji adresu jsou výsměšná poznámka ohledně jména mého přítele? Jako by se Oakley *snažil*, aby se mi znechutil.

„Takový jméno mají jen namyšlený kretění.“ Opře se do koženého křesla a složí paže na hrudi. Bicepsy se mu tím znovu napnou.

Odrhnu od něj pohled. „Jasně, pane *Pojmenoval jsem po sobě všechna svoje alba* Forde.“

Někdo u stolu zalapá po dechu nad mojí drzostí, Oakleyho se však ta urážka nijak nedotkne. „I Madonna má ve jméně celou sbírku písmen.“

„W není namyšlený.“

„Když to říkáš.“ Ušklíbne se.

„Říkám. Je skvělý. A hodný.“

„Tak proč ses s ním rozešla?“

„Nerozešla,“ vyhrknu.

Svraští obočí. „Takže se on rozešel s tebou?“ Zní... zmateně. Jako by mu to nedávalo smysl.

„Nerozešel!“

Oakley se otočí ke Claudii. „Takže moje slušná, rozumná a normální přítelkyně podvádí svého kluka?“ Povytáhne obočí. „To se bude lidem vážně líbit.“

„Aha, ty myslíš náš *falešný* rozchod,“ vyhrknu. Na okamžik jsem zapomněla.

Vypadá, jako by nejradši obrátil oči v sloup, ale ovládne se.

„Zítra se s ní rozejde. Čím dřív, tím líp. Po rozchodu tomu dáme přibližně dva týdny a pak na Twitteru zveřejní tu kresbu. Zajdete spolu na několik schůzek, ale žádné dotýkání.“ Claudia se ke mně otočí. „Kdy ses poprvé líbala?“

„V životě?“ Dojde mi, že je to pěkně hloupá otázka,

ale můj mozek se zasekl na rozchodu s Willem. Vůbec jsem si to nepromyslela. Tak jsem myslela na peníze a na to, že splatíme hypotéku, zaplatíme dvojčatům vysokou a Paisley se v noci konečně klidně vyspí, že mě vůbec nenapadlo, jak to vlastně celé bude fungovat.

„Jo, v životě,“ ozve se Oakley a tentokrát *opravdu* protočí panenky.

Tyhle osobní otázky mě vážně nebaví. „A kdy ty?“ opáčím, protože pořád myslím na Willa. V poslední době je nějaký odtažitý. Tvrdí, že je to moje vina, protože k našemu vztahu nepřistupuju jako dospělá, protože s ním zatím nechci spát.

„Francouzsky? Asi v jedenácti. S Donnou Fosterovou, dcerou tátovy milenky.“

Vytřeštím oči. On už v jedenácti vyzkoušel francouzák? Já jsem si v tom věku myslela, že kluci jsou odporní. Oakley by se nejspíš počural smíchy, kdyby zjistil, že jsem panna.

„A ty?“ vyzve mě.

„Hm...“ Kristepane, teď je mi ještě trapněji, ale z jiného důvodu. „V šestnácti,“ zamumlám.

„To je sladký. Úplně jak v tom úsloví.“

Sevru ruce v pěst. Kdyby mezi námi neseděl Claudiin tým, nejspíš bych se po něm vrhla a pěstí mu setřela ten namyšlený úšklebek z toho jeho namyšleného ksichtu.

Paisley mě chytne za ruku a mlčky mi tak dá najevo, abych se ovládla.

I Claudia nejspíš vycítí, že mi dochází trpělivost, a proto rychle vyhrkne: „Domluvíme se, že se na třetím rande chytanou za ruce a na čtvrtém se políbí. Prvních několik schůzek budeme držet v tajnosti, ale o dalších informujeme novináře.“

„Tak počkat, my se budeme líbat? Mám přítele,“ připomenu přítomným. „Nikdo o žádném líbání nemluvil.“

„Budeme spolu rok chodit, a ani si nedáme pusy? Co takhle hned na začátku oznámit, že to jenom předstíráme?“ vysměje se mi Oakley.

„Ale... Ale...“ Jo, *rozhodně* jsem si to nepromyslela. Rychle se k Paisley otočím pro pomoc.

Zamračí se. „Mají pravdu. Nikdo neuvěří, že jste se s Oakleyem nelíbili. Ne, pokud to myslíte vážně,“ promluví omluvně, její slova mi však žádnou úlevu nepřinesou.

„Snad nečekáte...“ Odmlčím se, nedokážu to ani říct nahlas.

„Jistě že ne,“ ujistí mě Jim okamžitě. „*Takováhle* společnost nejsme.“

Snaží se to obrátit ve vtip, jenže podle mě tak trochu *jsou*. Tomuhle klukovi najali přítelkyni a očekávají, že se budeme líbat.

Jak mám tohle asi tak vysvětlit Willovi? *Promiň, zlato, zatím s tebou nechci spát, ale chystám se líbat cizího chlapa. A na veřejnosti.*

To přijme určitě s nadšením.

Claudia se ke mně nakloní. „Je to totéž, jako bys hrála v televizním seriálu. Nezapomínej, že jen hraješ roli v jednom velkém milostném příběhu.“

Její ujištění mi moc nepomáhá. Možná zatím nevím, co se životem. Možná všem vykládám, že chci učit, protože je to snazší než přiznat, že netuším, co do budoucna, a že bych se nejradši příštích pět let schovávala jako servírka. Víím ovšem, že pracovat v zábavním průmyslu mě neláká.

Paisley mi znovu stiskne ruku, nejspíš aby mi připomněla, proč do toho vlastně jdu. Tím, že budu hrát roli přítelkyně, ulevím sestře a zajistím své bratry. A nejde ani o závazek na doživotí. Jen na jeden rok.

„Co mám tedy udělat?“ zeptám se rezignovaně.

„Párkrát se políbit, sem tam se držet za ruce. Nic víc.“ Claudia máchne rukou. „A ani to nemusíme dávat do smlouvy nijak konkrétně, stačí jen obecná zmínka o tom, že v případě potřeby dojde k fyzickému kontaktu.“

„Musí to v té smlouvě vůbec být?“ zeptá se Oakley otráveně.

„Souhlasím. Pokud by se to někdy dostalo na světlo, Oakovi by to zničilo pověst,“ poznamená Jim.

„Podmínky smlouvy musí být konkrétní, aby je slečna musela dodržet,“ odpoví jeden z kravat'áků. Následně se s Jimem šeptem pohádá, až právník nespokojeně stiskne rty a ustoupí. „Dobře, smlouva tedy bude obecná. Sepíše se obecná pracovní smlouva.“

Po tomto rozhodnutí se Claudia vrátí ke svému seznamu. Uvažuji, jak je asi dlouhý. Pohlédnu na velké bílé hodiny na zdi. Budou už tři a já jsem vyčerpaná.

„Promluvíme si znovu o jejím vzhledu.“

„Nehodlám svůj vzhled měnit,“ namítnu tiše. „Můj styl se mi líbí.“

Ráda nosím pohodlné přiléhavé džíny, všemožná barevná trika a plátěnky, které jsme s Willem na jaře pomalovali. Tenisky jsou teď pokreslené připomínkami na naše nejoblíbenější schůzky. Podél podrážky levé boty se táhne kouzelnická hůlka, protože oba zbožňujeme Harryho Pottera. Pak je tam nakreslená pouliční lampa jako připomínka světelného sousoší Urban Light na losangeleském bulváru Wilshire, kde mě Will poprvé políbil. A rozhodně francouzsky. Na patě jedné boty jsou jeho iniciály, moje jsou sepsané na patě druhé boty. I on má podobný pár bot, ale nenosí je. Tvrdí, že je nechce zničit.

„Ty máš styl?“ Oakley povytáhne obočí.

„Ano, a je rozhodně lepší než tvůj,“ odseknu. Jeho přístup mě už začíná unavovat. „Zabilo by tě nosit kalhoty, které ti padnou kolem pasu? Na tvoje spodky není nikdo zvědavý.“

„Kotě, všichni jsou zvědaví na moje spodky. Za každou fotku, kterou pořídí paparazzi, dostanu sto táců.“

„Kotě?“ odfrknu si.

Nakloní se a proplete překvapivě elegantní prsty. „Tohle se ti nelíbí? Tak vyber jiný oslovení. Jsi přece moje *přítelkyně*,“ připomene mi výsměšně.

„Takže tebe rajcujou zvířata?“

„Cože?“ Škubne sebou. „Ne. Dobře. Co takhle –“ Předstírá, že přemýšlí, a poté luskně prsty. „– babko?“

„Paráda.“ Co nejfalešněji se na něj usměju. „A já ti budu říkat... bed'are.“

„Vaughn, nebud' nechutná,“ pokárá mě moje sestra.

Oakley si zakryje ústa. Přisahalabych, že se usmívá. Čekám na jeho odpověď a nezklame mě. „To mi nevadí, podebraná pato.“

„Tak jo, to by stačilo. Nic z toho nemusí být ve smlouvě.“ Oakleyho právník důrazně zašustí papíry.

Otočím se ke Claudii. Ustoupila jsem ohledně líbání. Ohledně schůzek. Ohledně toho, že se naoko rozejdu s přítelem. Ale ani náhodou jim nedovolím, aby měnili můj vzhled. Musím bojovat aspoň za *něco*. „Myslela jsem, že chcete normální holku. A já jsem normální holka. Tohle normální holky nosí.“

Když si Claudia s Jimem vymění pohledy, je mi jasné, že jsem vyhrála. Souhlasí, že mi můj vzhled ponechají... aspoň prozatím.

„Ale až vás budeme fotit, nech nás, ať tě aspoň namalujeme. Věř mi, chceš to,“ slíbí mi Claudia.

Hm. To fakt nezní nijak zlověstně.

Vyjednávání pokračuje. Kdy se zveřejní naše prv-

ní společná oficiální fotka? Kam zajdeme na rande? Půjdu s ním na předávání cen? A co newyorský týden módy? Jak často se s ním mám ukazovat? Každý den? Každý druhý den?

Jo, a číslo na Oakleyho nedostanu. Jako bych ho snad chtěla.

Přesto mi to připadá zvláštní, protože který devatenáctiletý kluk nesmí dát telefonní číslo svojí přítelkyni? A jak se kontaktuje s přáteli? Počkat – má vůbec nějaké přátele? Nebo jsou všichni stejně falešní jako já?

Nenápadně na něj pohlédnu, protože mě zachvátí vlna soucitu. Panečku. Opravdu ho lituju? Asi vážně jo.

Jenže pak mi zakručí v žaludku a připomene mi to, že jsme oba naštvaní. A nenakrmení.

„Pokud by ses chtěla spojit s Oakleym, napišeš Amy nebo mně,“ vysvětlí Claudia.

„Asi bych na to měla mít vlastní lidi. Aby se moji lidé ozývali tvým lidem,“ zavtipkuju.

Nikdo se nezasměje. Po pravdě se dokonce zdá, že nad tím Claudia vážně uvažuje, jenže pak to zavrhne. „Ne, myslím, že by bylo poznat, že na Twitter i Instagram píší dospělí lidé. Působilo by to příliš uměle. A my chceme zachovat tvůj hlas. Oakovu stránku spravuje už několik let Amy.“

Já mám hlas?

„Fajn.“ Jsem už příliš unavená a hladová. Jediná cereální tyčinka mi nestačila a můj žaludek to všem hlasitě připomene.

„To jsi za dnešek měla jen tu tyčinku?“ zeptá se Oakley.

Naprosto mě tím překvapí. Ze všech těch lidí tady se o to zajímá zrovna Oakley? „Snídala jsem, ale mám ve zvyku jíst jako normální člověk.“

Pousměje se. „Jíme, musíme se najíst.“

Vážený čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Něco skutečného.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.